

МОЄ ДИТИНСТВО ПРИХОВАВ ТУМАН...

Дощаті східці, дерев'яні рундуки –
Це все з мого дитинства пам'ять зберегла,
В коморі повні збіжжя різного діжки'
Стоять, немов скарби' убогого села...

Моя бабуся тихо з ганку визирав,
У двір, де квочка із курчатами сидить,
– Га, киш! – на горобців ціпком махне стара,
І зграйка з шумом на паркан з лози злетить.

Я все пригадую це дороге мені,
Там десь, на моріжку і я сидів колись,
А він навколо з квіточками зеленів,
Мов казка, ось тепер на старості приснивсь.

Тепер вже тротуарна плитка навкруги
Милує око, наче манить в далину,
Але не покидає відчуття нудьги,
Яку, на жаль, чомусь ніяк не віджену.

Бо вже ні рундука з бабусею нема,
Ні квочки й хлопчика малого в моріжку,
Усе з булого приховавав густий туман,
Втопивши в трясину минулого в'язку.

Не розуміють діти наші тих часів,

Адже в роки старі вони ті не жили,
А вже онукам, їм і зовсім поготів
Не уявити рундуків, що в нас були...

Дата написання вірша: 2026-07-25